

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annvs 644. Theodori Pap. Annus 3. Constantis Imp. Annus 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

si qui deponerentur. Quod si fuisse non certum est, & praecipue quoniam in eorum recedente spore delapsi sunt: tantumque illi recipi, secundum iustitiam eius, qui libellum penitentiae obtulerunt. & praefixi sunt in scripto, conservare iudicium: & amplius atque predicare SS. Patrum & Synodorum doctrinas: quorum libellus super defuncto, obitu sacratissimi praefixi sanctitati vestre Martini ter beatissimi Papae, ab eo quod aliquorum merito accepit & confirmatus sunt: alij vero pro iustione Catholica Ecclesiae commendati sunt. haec Stephanus ad Martinum Pontificem: ex quibus sane qui exacte ista considerat tempora, mirari debeat, quomodo & apud haereticos & eo tempore, quo ad Sarracenis ipsa Hierosolyma & Palaestina cum adiacentibus regionibus occupata tenerentur, essent qui adeo sedis Apostolicae iudicium extimerent, ut sine libello penitentiae palinodiam recitantes offerrent, sine idem excommunicati execrabiles omnibus facti essent cum praefertim idem fulcerentur patrocinio Constantinopolitani Patriarchae & Imperatoris. Tantum sibi vel inter ipsos Sarracenos & haereticos vendicabat sedis Apostolicae sedes, omni tempore eadem vigens auctoritate, & ubique praesidens potestate. Habebat etiam eiusmodi libellus Stephani Dorensis Episcopi Secretario secundo sanctae Synodi Lateranensis sub Martino Romano Pontifice, de quo iustus suo loco dicendum.

IESU CHRISTI ANNVS 644.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP. ANNVS 3. ANNVS 3.

Sequentis annus sexcentisimus quadagesimus quartus, secundum Indictionem, qui illustratur natali die sanctissimi Paulini Episcopi Eboracensis, de quo Beda: anno secundo Osuini successoris Osualdi Regis, hoc est in incarnatione Domini sexcentisimo quadagesimo quarto, nonagesimo patre Paulino quendam quidem Eboracensis; sed non Episcopi Eboracensis civitatis, transiit ad Dominum sexto Idibus Octobris die, qui dicitur & numerus annus, & mensis dies, & viginti unum diebus Episcopatum tenuit, spualisque est in secretario B. apostoli dicitur, quod Rex Ethelbertus & fundam totum in eadem Eboracensi civitate.

Quo tempore in eadem in Britannia apud Orientales Anglos Chritiana fides admodum propagata per Furthum Hibernum. Paulo post vero & Sigebertus eorum Rex more catholicis bratitudinis, relicto regno cognato suo, monasticam vitam professus, à Pagano Merciorum Rege Fenda occisus est. haec Iustus Beda, qui de Furtho, cuiusque loci rursus sanctissimis alia plura admirandaque recitat, quae ta con. Xas.

Hocodemanno, quo Dagoberti Francorum Regis anno octavo, in Aquitania, & decimus quartus inchoatur mense Aprilis, Gallicanis Ecclesiis eiusdem Regis Munificentia innotuit: nam multis multa largitus est, quae apud Aimoñu à his declarantur verbis: Eo anno, decimo quarto solite regni sui, Rex Dagobertus omnibus circumspiciens gentium nationibusque sibi subiectis, pacisque per circuitum facta ad pietatem invitanda. Vixque gratiam catholicis in se supra modum suavitati beneficiis deponeret, vniuersas pene Gallicanas Ecclesias patrimonio sui heredes instituit. Quos atque filios ac totius amorem, gerere dicitur placitum in loco occupato Dagoberto. Ad quod prope conuenientibus cunctis Francorum primoribus, dicitur Calanda Mater Rex solio resistens aures, hoc apud eos dicitur modo.

Cetera modo mihi, amantissimi filij, & quicumque adfueris Francorum potentia, vultu ac fructuosa vultu est vos conuocandi intente, ut de his, quae pro totius animae meae agere iustitiam, non ego solum mihi, sed etiam totius calida coram corpora animosque, innotuit, magna nobis si diligenter volumus, est iudicia probata. Innotuit: ne si quod alij, minus fuerimus inveni, non solum

corruptionem, quam speramus, corporum, verum & Nam eternitatem animarum perpetuo trahamus incendiis. Ideoque ego reminiscens iustu reposita praemia & preparata iniquis supplicia memor etiam malorum quae gesta testamentum scribere decreui, quo omnes regni nostri sanctorum basilicas isto tempore famosas heredes faciamus carum, quae eu à nobis tradita sunt, verum. Constitui etiam quatuor fieri vno tenore exemplaria, & ea manibus subterfirmata non tantum meis, sed etiam filiorum meorum Sigeberti ac Hlodouici, quos hodie Reges constitui, vestris quoque qui astatu sanctissimi Pontificis, nec non gentis nostrae principes. E quibus vnum Langdunum in Gallia, aliud Parisiis, tertium Metu in archibus Ecclesiarum custodienda dirigimus: quartum autem, quod pra manibus habemus in thesauris nostris adseruari praecipimus. Cumque post depositam à nobis carnem facinram, vnusquisque Praefulum qui locis praecipue inscriptis praesuerit sibi assignata susceperint, rogamus & obtestamur per terribile Domini nostri Iesu Christi nomen, vt memoriam nostris tribus in hebdomada diebus per sequentes annos faciant, ac pro reque animae nostrae sacrificium offerant salutare, nonneque nostrum, quasi perpetuum tenentes memoriale, libro inserant vna, haecque verba Regis. Post per libram vi x. psalm credimus intellexisse illum, in quem nomina fidelium defunctorum inferrentur, quorum iugis in Ecclesia commemoratio fieret. Sed addit auclor: Huius exemplar partem hic inscribere studimus, quatenus ipsius ipsius Principis pateat, quatenus erga Deum sanctosque fuerit deuotionis affectus. Est autem huiusmodi:

In nomine Trinitatis Domini Dei omnipotentis, Apostolicis Patribus, Pontificibus videlicet, ac Abbatibus, & reliquis sacerdotibus intra regnum nostrum consistentibus, Dagobertus Rex Francorum.

Quantum intellectu sensu humani potest mente sagaci pensare, atque solerti indagazione perpendere, nihil amplius valet in huius saeculi luce ac fugiuito gaudio lucrari, quam quodde rebus transitorij loci venerabilibus quis studcat in alimnam pauperum impenderet: quatenus qui fragilitatem naturae generaliter patiuntur, priusquam subitanea transmissio eueniat, pro salute animae inuigilent, vt non inueniant quisquam impetratus, vel sine aliquo respectu discedat à saeculo. Quin potius dum propria libertatis iure suscipit, ex caduca substantia intra aeterna tabernacula vitam studeat mercari perpetuam, vt inter infortunij consortium desiderabilem valeat locum adipisci. Et post pauca: Itaque nobis sana mente, sanoque consilio placuit, & (vt diximus) deuotio diuina nos admonuit, vt pro salute nostra & pro aeterna retributione considerandum praecipuerim testamentum: & pro innumabili beneficio quatuor vno tenore firmamus instrumenta, & quae post vbi que per loca sanctorum continentur, inibi simili annotatione continemus, &c. Deinde subiungitur:

Donamus igitur ad basilicam sancti Vincentii Parisiis, vbi sepulchram, quandoquidem Deui iusserit, habere disponimus, donatumque in perpetuum esse decreuimus, villam cognominatam Camba in pago Parisiaco, quam Vrsa filia Alderici tenuit. Pari modo ad basilicam sancti Petri Apostoli Parisiis, vbi sancta Genouefa requiescit in corpore, villam Drauerem in Brigeio. Ad basilicam vero sancti Dionysii in Parisiis, vbi cum sociis suis requiescit, villam Brannatam in Brigeio. Ad basilicam domine sanctae Colimbae & domini sancti Lupi Senonis, villam Grandecapum in Gaustinensi, & cetera, quae ibi plura continentur. Ad vltimum vero inuenit: Vos autem boni filij considerate primam naturam religioem, cuius gratia etiam bestias legat, manere fratres, molire excurrere, quo onerati estis.

Deinde reuocamus me patrem vestrum, qui rogare malo, tunc possim inebere, vt statuta nostra inconuulsa seruetis, sicuti vestra à successoribus vestris seruari voluit: profecto scientes, quod si à nobis sancta contemptum habuerit, quod non arbitror pari modo & vestra à posteris contemneret decreta. Hu dicitur & cunctis longanimitatem, salutari omnibus in hoc saeculo vitam ac in futuro manentem, salutari omnibus, carum dimisit, vt redire vnusquisque ad sua, haec (vt dicitur est) quarto decimo regni sui anno Dagobertus ad felicem obitum viam sibi parans. Sed & hic fragmentum quoque recitandum est: aliter donationis eodem tempore ab ipso factae Ecclesiae à se constructae, & monasterio S. Benedicti vnus diei itinere distantia ab Argantina ciuitate super Rhenum, quod sic se habet:

V.

* hominis TESTAMENTVM DAGOBERTI.

VI.

c. Habetur in Appendice ad hist. Goth. Ioan. Mag.

VII.

Dagobertus magnus divina clementia Rex Francorum omnibus regibus primatibusque sanctis Christi fidelibus presentibus & futuris, notum facimus, quod patre suo Lethario defuncto, paterni regni curam suscepit: sed vivendi ducem levitate deceptus, regali officio debitum neglexit, & maxime inter alios excessus meos, Ecclesiarum Dei destructor & dissipator esse cepit, nec divina mansueta oculos, nec hominum veritum acclamationem. Tandem Dei benignitas obstrata menti superbia contentem virga correxit, iniquitates meas correxit, & mihi castigato veniam non rogavit: quasi autem modum penitentia imponere, in hoc mihi stem plena passus indulgentia, si ad honorem Dei & BB. Petri & Pauli Apostolorum sanctorum, quos in regi offenderam, domum divinis aptam servitium construerem, &c. legitur sub certa spe remissionis peccatorum nostrorum, reddente alacri studio votum, quod fecimus, Ecclesiam in honorem sancte Trinitatis, & S. Marie perpetue virginis, & SS. Apostolorum Petri & Pauli in loco, qui dicitur Vrsingenburg, construximus, quam sublimare & regali munificentia ditare decrevimus, &c. hanc ibi, atque de his factis. Item vero ad anni sequentis res gestas oratio transferatur.

IESU CHRISTI ANNVS 645.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP. Annus 4. Annus 4. c.

I. DISPUTATIO MAXIMI CVM PYRHO.

SEquitur annus Redemptoris sexcentisimus quadragesimus quintus, indictione tertia, que in Africa de fide Orthodoxa habita est. Innotuit illa disputatio inter Pyrrhum Patriarcham Constantinopolitanum hereticum, & Maximum Abbatem eundemque martyrem Orthodoxum, ex qua idem Pyrrhus princeps Monothelitarum hereticus, in confictus, erroris diu defensi, centiens, recantant, palinodiam, oblatioque fidei Catholice libello Theodoro Romano Pontifice, receptus est vna cum titulo Patriarchatus in Ecclesiam Catholicam. Magna quidem Dei providentia factum est, ut Pyrrhus exortus in Africam veniens, illic sanctum Maximum inveniret: etenim ut in rebus gestis sancti Maximi legitur, ubi Pyrrhus illuc pervenit, captivos cepit, fux heretice latque ostendere, quibus vincerem Ecclesiam illam captivam duceret, quod & fecit quidem, nisi in omnibus sibi adversantem Maximum habuisset: vnde exigentibus Episcopis Africanis atque ipso, qui provincia preerat, Gregorio Patrio publico paciens regionis, quam vehementer Pyrrhus perturbaverat, consulente, factum est, ut de publicis contentis publica fieret disputatio. De qua quod ad tempus pertinet, mense Julio, ipse titulus disputationi prefixus edocet: ut de his nulla dubitatio esse possit. Quod vero ad locum spectat, habitam ipsam esse in Africa (sicut Carthagine) quo Pyrrhus Constantinopolim recedens se contulerat, & que ex ipsa certissimum redditur.

II.

Quae autem de eadem extent prisonum testificationes, in primis videamus, Theophanes hac habet: Pyrrhus vero cum pervenisset in Africam, mutus cum sanctissimo Maximo videtur affectibus, abba videlicet religiosissimo in monasterio correctionibus, nec non & divinarum illic existentium Pontificum presentatur obturbis, qui hunc redarguunt, & persuasionem, Romam ad Papam Theodorum direxerunt. Quis Orthodoxo libello tradito Papae ab eo receptus est. Hic Theophanes ex Grecis: his contententia scribit Photius. Et Latinis autem vetustioribus Anastasius Bibliothecarius in ista refert: Ipsi temporibus Theodori Pontificis venit Pyrrhus ex Africa, qui fuerat Patriarcha Constantinopolitanae, in urbem Romam ad lunam Apostolorum. Quis interrogatus, libellum obtulit cum sua subscriptione Apostolica nostra sedi in presentia cum Clero & populo, condemnans in eodem libello omnia, quae a se vel a decessoribus suis scripta vel acta sunt adversus immaculatam fidem nostram. Hinc nota, ut ab eo peractum, fuit enim Pontifex munera erogare in populo, & cathedram ei poni iuxta al-

tare honorans eum ut sacerdotem regie civitatis, huiusque Auctoritatis in Theodoro.

Ingenti sane Dei beneficio evenit, ut post tot publicorum scriptorum naufragia, que tum Graecorum, tum Latinorum Ecclesia passae sunt diversis temporibus, per se libere quidem eiusdem disputationis excedit, sed confirmata ipsa integra fuerit in pluribus antiquioribus scriptis Graecis codicibus, quos Vaticana bibliotheca possidet in quodam singulari inter alia viri doctissimi atque sanctissimi momenti inest eiusmodi eiusdem Maximi Abbatis & Martyris cum Pyrrho excepta a Notariis in Africa publica disputatione, presentibus Episcopis Africanis atque Gregorio (ut dictum est) qui praeterea praefectura eandem provinciam moderabatur, quam quidem haec tenent latenter ac Latinis incognitam primum vendicant in locum, ac latinitate donavit vir dilectissimus Faciscus Turrianus Societatis Iesu professor, qui eiusdem Maximi nonnullas epistolulas eodem argumento adversus Monothelitas scriptas, alioque ad id ipsum spectantes tractatus atque ex Graeco in Latinum convertit, sed ne crederet vna cum aliis a se translatis SS. Graecorum Patrum egregia monumentis, mors anteverit.

Porro nacli ipsam an hic integram reddere deberent, cum sua prolixitate diros vel amplius impleat, terrores, accipites diu fuimus, ne scilicet rerum gestarum series eius disputationis obice intercipi videretur, lectorque adstruat per plana currenti historice lectioni, inter Chrysostomos quodammodo labyrinthos se clausum tenere putaret, dum in distillatis sacrorum dogmatum quibuslibet inter repes, riuos, spinaeque hereticorum argumentorum cogeretur incedere, ut tandem posset in lucem veritatis evagere. Ceterum quod magna ex parte huius volumi verisetur historia in his, quae spectant ad Monothelitarum haeresim cofutandam, quae flexuosis antichristi gadiens, in notis recessibus latens, nec quo pergere, intelligi possit, aliud agens, loquens aliud: ut secundum illud, quod de Behemoth scriptum est, & de eadem dicitur: Quis revelabit faciem instrumenti eius? ut ista cuncta aperte lector intelligat, siquid historica lectione fuerit, oportet primum me facturum existimari, si eandem concretionem Annalibus nostris intexerim, quo iteas omnes, cunctosque nexu stropas, aut quae cunctos hereticorum ipsorum fati habeat exploratos. His accedit, quod eadem tractatio pleraque habeat, quae historiam elucidant veritatem, illaque praefertim tanti momenti erant innotulara de Honorio Romano Pontifice in consortium hereticorum calumiose vocato dilucide tibi pandat, aperteque veritatem demonstrat, ut non sit, quod de integritate sinceramque fide Catholica dubitare vel leuiter contempseris. Quod insuper eiusmodi haec tenent currente Latinitas nobili monumento nunquam supposito paribus, hand ingratum animo illud pro accipere eundem, qui etiam gratias agant de Ecclesialia antiquitate adeo bene merenti.

His igitur persuasus, eam tibi integram exhibendam ita putavimus, ut tantum huiusmodi Consuetudinem, Quimobrem ex ea illatarum hic tibi reddenda putavimus, quae ad rerum gestarum pertinent cognoscere in fine autem totius huius veli appendicem ipsam disputationem integram ponemus. Sed & ne fonte caritas, ex quo deducitur, tibi perire ipsam Graecam remittat, habeas amplius, quod desideres? evadendum curabimus quam sincerissime, ita tibi bene consulentes, ut fructus viri doctissimi eiusdemque martyris lectione illud sancti Hieronymi de Pamphili martyris scriptis dicitur in memoriam reuocans: Si Latina inquit, est prima scriptura haberi martyris, quanto magis tot millia verborum, per quae nobis reddetur sui fatigatus signasse vestigia? ita quidem de scriptura manu ma tyris Originis libris: sed praeterea lectione, possit de, quae oie martyris sunt prelara, in quo corde martyris & non aliunde manant, ex ipsius sapientiae fonte deducta: ut, si secus dixerimus, aliquid amplius mechanicis tribuamus, quam libere ab his discipulis.

Porro